

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9964 van 15 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 2007 die in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 7 juli 2004 een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 juli 2004 besloot de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. Op 24 augustus 2004 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het tegen deze beslissing ingediende beroep tot nietigverklaring werd door de Raad van State bij arrest van 29 maart 2006 verworpen.

1.4. Op 9 januari 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.5. Op 10 juli 2007 diende verzoekster een *“aanvullend verzoekschrift houdende aanvraag tot machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden door een vreemdeling: art.9 bis van de vreemdelingenwet”* in.

1.6. De gemachtigde van de minister besliste op 6 december 2007 om de *“aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10/07/2007 werd ingediend”* onontvankelijk te verklaren.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op “van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet” alsook de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekster betoogt dat er geen sprake is van een formele motivering. Verzoekster wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing stelt dat zij een aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend op 10 juli 2007. Verzoekster betoogt dat dit onjuist is en dat zij een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet indiende op 9 januari 2007, die werd aangevuld op 10 juli 2007. Verzoekster vervolgt dat een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet vergezeld dient te gaan van een bewijs van identiteit. Volgens verzoekster stelt de bestreden beslissing derhalve foutief dat de aanvraag onontvankelijk is. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing “in niets” motiveert omtrent de motieven die zij heeft aangevoerd. Verzoekster concludeert dat derhalve de formele motiveringsplicht geschonden werd. Verzoekster voegt eraan toe dat minstens een schending van de materiële motiveringsplicht moet worden vastgesteld daar er expliciet geen rekening gehouden werd met de buitengewone omstandigheden zoals vermeld in “het verzoekschrift”.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.5. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 19/07/2004. (...)"

2.6. Uit het in punt 1.5. vermelde verzoekschrift blijkt expliciet dat het ter aanvulling van het in punt 1.4. vermelde verzoekschrift werd ingediend. De gemachtigde van de minister diende dan ook beide aanvragen als een geheel te beschouwen. De bestreden beslissing die enkel verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op 10 juli 2007 werd ingediend en die in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet deze aanvraag afwijst omwille van de in artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarde, zonder op enige wijze rekening te houden met de in punt 1.4. vermelde aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, steunt niet op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Het kan de verzoekende partij niet ten kwade kan worden gedeut dat zij na de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarbij artikel 9, derde lid, werd opgeheven en waarbij een artikel 9 bis werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet, in haar aanvullend verzoekschrift volledigheidshalve verwijst naar artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is gegrond voor zover de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve geen noodzaak om het eerste middel of de andere opgeworpen geschonden bepaling vermeld in het tweede middel te bespreken.

2.7. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 december 2007 die in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, waarnemend voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.